

## ”Jæ suns de var så slemme mot Jesus, jæ.”

Det var i fastetida, rett innunder påskeferien. Jeg hadde kristendomsundervisning i en tredjeklasse, en koselig liten gjeng, som også rommet Roger, skolens lille slåsskjempe.

Urolig var han, svirret rundt på pulten mens jeg fortalte om Jesu siste dager i Jerusalem.

I de dager skulle ikke ungene høre om korsfestelsen, det mente man var for sterk kost. Men lidelseshistorien inneholder mye spenning og dramatik som fikk tredjeklassingene til å følge oppmerksomt med. Bortsett fra Roger, da, som snurret rundt sin egen akse.

Etter timen går jeg ut i korridoren. Der står Roger og gråter. Han drar lange, dype snufs mens han gnir seg i øynene. Og jeg tenker: Uff da, nå har han vært i slåsskamp igjen, - og tapt. Stakkars liten. Jeg går bort til ham og holder ham rundt skuldrene.

- Nå da, Roger, har noen vært stygge mot deg?

Han rister energisk på hodet.

- Men hva er det da?

- Jæ suns de var så slemme mot Jesus, jæ. Åffor behøvde de å piske`n å mobbe`n så fælt `a?

Kristendoms læreren kjenner sin egen gråt presse på, av godhet for den lille slåsskjempen. Så hadde han altså fått med seg en hel del likevel. Og nå sto han der og tørket tårer og lærte meg en lekse om innlevelse og medfølelse, om empati. Han hadde vondt av Jesus. Så dypt stakk det at han gråt over ham.

*”Se, vi går opp til Jerusalem,  
til Frelserens kors og pine,  
til Lammet som ofres for verdens skyld,  
for syndene dine og mine.”*

Hvert eneste år, i forberedelsene til påske, minnes jeg denne episoden, som er blitt et hellig øyeblikk for meg. Og den forteller meg at dersom lidelseshistorien ikke blir noe annet enn en dramatisk fortelling med sterke virkemidler, har den begrenset verdi for oss. Det er først når den griper tak i oss, viser oss hva Jesus gjorde for oss og at han gjorde det for den enkelte av oss, for MEG, at beretningen får evighetsverdi for oss.

Hvordan kan det skje?

En farbar vei tror jeg kan være

”å gå opp til Jerusalem” sammen med Jesus. Fastetiden er tenkt til det.

Å lese tekstene, slutte opp om gudstjenester og møter i kirke og bedehus og komme nær innpå Jesus i fellesskap med søkende og troende mennesker, tror jeg kan føre til at Påske-evangeliet kan krype inn under huden vår og inn i hjertet vårt. Skape tro. Styrke troen.

Hvor vi enn befinner oss på veien og i livet, trenger vi påskebudskapet.

En begynnelse er å si: ”Jæ suns de var så slemme mot Jesus, jæ”.

*Kjell Ø. Skjærum*

*Sannelig, våre sykdommer tok han på seg, og våre smerter bar han....*

*.... han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger....*

*(Jesaia, kapittel 53)*